

fab Maret rundt, og saa er det endda tvivlsomt, om det blev færdigt med de forlangte Overfigter. Men naar Udvalget saa blev færdigt, hvilken Brug vil man saa gjøre af dem. Vilde det være af den allerringeste Nytte, at man kunde opløse — f. Ex., at vi brugte Halvdelen af vore Udgifter til Forsvarsvæsenet, medens en anden mindre Magt kun brugte en Trediedel? Kunne vi sige, at, fordi Schweiz ikke anvender Mere end f. Ex. ¹/₄ til sit Forsvar, maa vi heller ikke gjøre det, og fordi Belgien kun anvender saa og saa Meget, maa vi heller ikke anvende Mere? Jeg skal for det Første hertil bemærke, at, for at drage Sammenligninger paa dette Omraade, maa Forholdene og navnlig den militære og politiske Stilling være ens. Men der er dernæst et andet Hensyn, man ogsaa maa tage, og det er, at vor Belliggenhed tvinger os til, at vi baade maa holde Hær og Flaade. Kunde vi nøies med enten Hær eller Flaade, ja saa vilde Stillingen være en anden. Jeg tror som sagt, at alle saadanne Sammenligninger ikke have Stort at betyde; men omvendt maa jeg sige, at de Beløb, der udredes til Forsvarsvæsenet, maa være af en saadan Bestaaffenhed, at man derpaa kan skabe et nogenlunde betryggende Forsvar, thi mere maa man ikke kunne vente. Jeg vil imidlertid sige, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) sagde før, at det er muligt, at vi behøver noget Mere, og i Almindelighed vil jeg sige, at jo Mere man anvender til Forsvaret paa en saadan Maade, at Pengene virkelig komme til at stifte den rette Nytte — jeg er af den Mening, at Bevillingerne i Dieblicket ikke stifte den rette Nytte — jo Mere man anvender paa Forsvaret, desto større Assurancepræmie har man betalt, og desto større Sandsynlighed har man for ikke at blive angrebet. Men netop dette er det, som skal efterstræbes ved ethvert Forsvar, at man skaber en saadan Modstand, at Fjenden deraf afholder sig fra at angribe. — Jeg har endnu kun en kort Bemærkning at gjøre. Atter iaar har man talk om Wisnepolitikken — ærede Medlemmer behøve ikke at være bange, jeg skal ikke komme ind paa Storpolitikken — og man har hævdet, at det er den eneste rigtige Vej til ftaa ind paa overfor denne Regjering. Men enhver Ting har to Sider, og der er een Side, som de Herrer ikke har set, idet denne Wisnepolitik tvinger Administrationen ind paa en Retning, som det er meget lidet ønskeligt, at netop Folkethinget tvinger den ind paa. Der skal administreres Lovene skulle anvendes, men naar Ministeriet har

den Overbevisning, at paa enkelte Omraader er en Forandring af Lovene nødvendig, og den kommer til Thinget den ene Gang efter den anden og forelægger Lovforslag og beder Rigsdagen gjøre, hvad der er dens Pligt, at tage disse under Behandling, og Rigsdagen ikke gjør det, saa fører det Administrationen til at bruge Lovene ved Hjælp af Fortolkningskunstner, og saa fristes den til Fortolkningskunstner, der gaa til Lovens yderste Grændse, ja maaske endog saa udover Grændsen. Det er paa et enkelt Omraade, jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa et saadant Tilfælde, hvor jeg tror, at man er kommen dertil. Det angaar ikke Krigsministeriet, men vedrører Udskrivningsvæsenet. Jeg vil først udtale min Tak til den høitærede Justitsminister — han er desværre ikke tilstede — for det alvorlige Forsøg, han har gjort paa at faae den almindelige Bærnepligt gennemført. Jeg tror, at Resultaterne iaar ville vise, at hans Bestræbelser lykkes, men blandt de almindelige Bestemmelser, han har givet, er der een, som jeg ikke tror, kan gives ad administrativ Vej. Den høitærede Minister har nemlig sat Høide-maalet for Kombattanter ned fra 61 til 60". Der er i Bærnepligtsloven optaget den Bestemmelse, at, for at en Mand kan udskrives som Kombattant, maa der, — saaledes staar der løierligt nok, — ikke fordres en større Høide end 61". Men Meningen derved maa utvivlsomt være, at 61" er Minimumsmaalet. Ikke desto mindre har den ærede Justitsminister ved en Anordning ad administrativ Vej forandret det til 60". Jeg er i Tvivl om, hvorvidt det kan siges at være berettiget, og derfor bringer jeg Sagen frem, idet jeg skulde ønske at høre den ærede Justitsminister udtale sig derom.

Monrad: Maa jeg bede om Ordet for en kort personlig Bemærkning?

Formanden (Krabbe): For en kort personlig Bemærkning har det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds Ordet.

Monrad: Det gjør mig ondt, at der kan være nogen Tvivl om, at det var mit fulde Alvor, hvad jeg sagde om de unge Mænd, der arbejdede for Forsvarsvæsenet. Naar jeg har brugt Udtrykket „unge Mænd," saa er det jo et Begreb, som, efterhaanden som man selv bliver ældre, stiger, den, der er 70 Aar, anser den, der er 50, for en ung Mand.